

Sygn. akt: I C 446/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Łukasz Talarczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. M.**

przeciwko Skarbowi Państwu Zakładowi Karnemu w C.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda B. M. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotów kosztu procesu.

Sygn. akt I C 446/20

UZASADNIENIE

Powód B. M. wniósł przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwu Zakładowi Karnemu w C. pozew o zapłatę kwoty 80.000 zł. W uzasadnieniu wskazał, że domaga się zadośćuczynienia za krzywdę, doznanie nerwicy, ślepoty mieszkając w 9 osób na 20 m z ćpunami, narkomanami. Wskazał, że były zgnite materace, ściany sufity zagrzybiałe, a w czasie kąpieli sufit poleciał na osadzonych. Według powoda najważniejsze jest zdrowie, a 17 m-cy na pawilonie (...)zabrało mu zdrowie, ma nerwicę, która go wykańcza, nie może spać po nocach, bierze mocne tabletki na spanie. Wskazał, że po opuszczeniu zakładu będzie musiał położyć się do szpitala, który kosztuje, a on ma 56 lat. Podkreślił, że przed zamknięciem był całkowicie sprawną osobą, a teraz nie nadaje się do niczego.

W pismach z dnia 2 lipca 2019 r., z dnia 12 sierpnia 2019 r. oraz z dnia 22 września 2019 r. wyjaśnił, że składa pozew o niegodne warunki pod celą (...) pawilon (...), gdzie został zamknięty i umieszczony na 9 osobowej celi, na 20 metrach, gdzie warunki były tragiczne, ściany zagrzybiałe, materacegniły. Cella była mieszana razem z grypsującymi, atmosfera napięta. Część osadzonych ćpało, załatwiali się pod siebie, sikali, a smród był jak w oborze. Najgorsza była kolejka do ubikacji, kto pierwszy ten lepszy. Jeżeli ktoś był za długo, to dochodziło do bitwy między grypsującymi. Z 9 osób, 4 osoby były narkomanami. Często przez nich noce były nieprzespane, a rano trzeba było iść do pracy. Powód był szczęśliwy wówczas, że mógł opuścić celę, ale spokój miał tylko do 17, nie chciało mu się wracać do celi. Korzystał z pomocy psychologa, który mu nie pomógł dlatego zapisał się do psychiatry. Przepisano mu tabletki, najpierw łagodne, później mocniejsze, które bierze już 2 lata, albowiem ma taką nerwicę. Wskazał, że w lutym 2019 r. po przyjeździe z pracy, w łazni podczas kąpieli był nagły rumot i zawalił się sufit, spadła krokiew z panelami. Na drugi dzień bał się wchodzić

pod natrysk. Powód wskazał również, że 17 m-cy czekał na okulary, dlatego musiał pożyczać od kolegi. Podkreślił, że w Zakładzie Karnym zepsuł całkowicie sobie oczy.

W piśmie procesowym z dnia 24 marca 2020 r. pełnomocnik powoda doprecyzował stanowisko strony powodowej i wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. kwoty (...) zł. tytułem zadośćuczynienia za utratę zdrowia, przejawiającym się znacznym pogorszeniem wzroku w związku z przebywaniem w Zakładzie Karnym w C.. Pełnomocnik wniósł o przesłuchanie powoda w charakterze strony na okoliczność udowodnienia faktu pogarszającego się wzroku, braku dostępu do lekarza oraz okresu oczekiwania na dobór okularów korekcyjnych. W uzasadnieniu wskazano, że powód musiał pożyczać okulary od współwięźniów inaczej nie mógł nic przeczytać ani napisać. Zdaniem strony powodowej w Zakładzie Karnym w C. nie podejmowano prób leczenia przez długi czas. Wielokrotnie powód gdy próbował zapisywać się na wizytę u okulisty, otrzymywał odpowiedź, że trzeba czekać trzy miesiące, a w tym czasie wzrok pogarszał się w szybkim tempie. Wyjaśniono, że powód był osobą, która nie była w pełni sprawna z uwagi na wadę wzroku, która ograniczała jego zdolność widzenia. Utrudniało mu to normalne poruszanie, a tym samym funkcjonowanie w ramach zakładu karnego. Powód wyjaśnił, że okulary otrzymał dopiero w sierpniu 2019 r. , a tym samym przez wiele miesięcy poprzedzających ich otrzymanie musiał znosić sytuację, w której stopniowo tracił wzrok i w konsekwencji zdolność do samodzielnego poruszania się oraz podejmowania innych czynności życiowych. Jego zdaniem nie miał zapewnionej należytej opieki medycznej i był traktowany jako osoba całkowicie zdrowa, co w tym, przypadku doprowadziło do sytuacji w której warunki odbywania kary pozbawienia wolności naruszały wynikający z art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 r. obowiązek zapewnienia osobom osadzonym godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nienaruszających godności ludzkiej. Podkreślono, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem polskich sądów i trybunałów międzynarodowych kara pozbawienia wolności powinna być wykonywana z poszanowaniem godności człowieka. Według powoda doznał on krzywdy, jego wzrok znacznie się pogorszył, co wynikało z warunków w jakich odbywał karę oraz braku specjalistycznej opieki medycznej.

W związku z doprecyzowaniem roszczenia postanowieniem z dnia 29 maja 2020 r. Sąd Okręgowy w Słupsku umorzył postępowanie co do kwoty 60.000 zł. oraz stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę w zakresie kwoty 20.000 zł. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Człuchowie jako rzeczowo i miejscowo właściwemu.

Pozwany Skarb Państwa Zakład Karny w C. w odpowiedzi na pozew z dnia 8 grudnia 2020 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód w Zakładzie Karnym w C. przebywał od 6 listopada 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017

- od dnia 6 listopada 2017 r. do dnia 23 listopada 2017 r. oddział szpitalny (...), cela nr (...), metraż celi (...), 78 m, 3 osadzonych

- od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r. oddział mieszkalny (...), cela nr (...), metraż celi 23,25 m⁽²⁾, 7 osadzonych

- od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia 19 marca 2019 r. oddział mieszkalny (...), cela nr (...), metraż celi 27,02 m⁽²⁾, 9 osadzonych

- od dnia 19 marca 2019 r. do dnia 11 czerwca 2019 r. oddział mieszkalny (...), cela nr (...), metraż celi 8,85 m⁽²⁾, 2 osadzonych

- od dnia 11 czerwca 2019 r. do dnia 31 lipca 2019 r. oddział mieszkalny (...), cela nr (...), metraż celi 14,04 m⁽²⁾, 4 osadzonych

W odpowiedzi na pozew podkreślono, że powód nie był osadzany w warunkach przeludnienia, w każdej celi miał zagwarantowaną ustawową normę 3 m powierzchni, a każda z cel wyposażona była zgodnie z obowiązującymi

przepisami. Podkreślono również, że zarzuty będące przedmiotem niniejszego postępowania były badane przez Sędziego Penitencjarnego Sądu Okręgowego w Słupsku, w trybie nadzoru penitencjarnego, sygn. akt II Pen 683/19. W trakcie tego postępowania organ ten nie dopatrył się uchybień ze strony Zakładu Karnego w C.. Pozwany wyjaśnił, że powód został przetransportowany do Zakładu (...) w C. w dniu 6 listopada 2017 r. z uwagi na konieczność udzielenia mu natychmiastowej pomocy lekarskiej. Wówczas został rozmieszczony w oddziale szpitalnym (...), a po ustaniu przyczyn hospitalizacji został przeniesiony do celi nr (...) oddziału mieszkalnego (...). Pawilon (...), w okresie w którym przebywał powód, przeznaczony był dla recydywistów, odbywających karę w zakładzie karnym typu półotwartego (cele mieszkalne były otwarte w godzinach 6:00 -21:00). Podczas codziennych wizytacji celi wychowawcy nie stwierdzili opisywanych przez powoda sytuacji tj bójek, napiętej atmosfery, załatwiających się pod siebie osadzonych. Również do działu ochrony nie dochodziły tego typu zgłoszenia. Powód wielokrotnie spotykał się z funkcjonariuszami działu penitencjarnego, brał udział w posiedzeniach Komisji Penitencjarnych, co najmniej raz w miesiącu spotykał Komisję Porządkową wizytującą cele mieszkalne, która zbierała wszelkie uwagi zgłaszane przez osadzonych i powód uwag nie zgłaszał. Zeszyt rozmów z kierownictwem nie zawiera informacji o chęci rozmowy z przełożonymi. W toku postępowania ustalono również, że powód nie informował wychowawców i funkcjonariuszy działu ochrony o przypadkach zażywania substancji psychoaktywnych przez osadzonych. W czasie pobytu powoda w celi nr (...)oddziału mieszkalnego (...) nie odnotowano żadnego przypadku wskazującego na złą atmosferę w danej celi ani przypadku wprowadzenia się w stan odurzenia substancją psychoaktywną. Podkreślono również, że każdy sygnał o zachowaniu osadzonych godzącym w bezpieczeństwo jednostki administracja Zakładu Karnego w C. traktuje poważnie i w przypadku stwierdzenia ww. nieprawidłowości wyciąga konsekwencje dyscyplinarne. Odnośnie zarzutów dotyczących warunków bytowych podkreślono, że wszystkie pomieszczenia i cele mieszkalne podlegają systematycznym remontom na podstawie zatwierdzonych przez Dyrektora jednostki harmonogramów, natomiast doraźnie na podstawie zgłoszeń osadzonych bądź na podstawie spostrzeżeń komisji wizytującej raz w miesiącu cele i pomieszczenia. Wskazano również, że łaźnia w pawilonie mieszkalnym (...) wyłożona jest płytkami od podłogi do sufitu a sufit wykonany jest z paneli PCV. Nie odnotowano sytuacji zawalenia się sufitu w przedmiotowej łaźni. W trakcie postępowania skargowego badano również zasadność zarzutu dotyczącego braku okularów. Podjęte czynności wykazały, że w dniu 7 maja 2019 r. powód został skierowany do okulisty, a konsultacja miała miejsce w dniu 15 lipca 2019 r. i wówczas otrzymał receptę na okulary. W dniu 18 lipca powód sporządził prośbę do dyrektora jednostki o sfinansowanie zakupu okularów – na co otrzymał zgodę. W dniu 21 lipca 2019 r. sporządzono wniosek o bezpłatne zaopatrzenie w okulary i przekazano receptę do realizacji. Okulary zostały dostarczone w dniu 20 sierpnia 2019 r. i z uwagi na przetransportowanie w międzyczasie powoda do innej jednostki, w dniu 28 sierpnia 2019 r. przesłano je w ślad za B. M. do Zakładu Karnego w S. (...).

Pełnomocnik powoda, na zobowiązanie dotyczące złożenia pisma procesowego, stanowiącego odpowiedź na pismo pozwanego z dnia 8 grudnia 2020 r., zawierającego wszystkie twierdzenia i dowody, podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wnioski dowodowe złożone przez powoda. Wskazano, że powód musiał pożyczać okulary od współwięźniów, inaczej nie mógł nic przeczytać ani napisać. Sytuacja sprawiała, że wada wzroku jeszcze się pogłębiała. Według powoda w Zakładzie Karnym nie podejmowano prób leczenia przez długi czas. Wielokrotnie próbował zapisać się na wizytę do okulisty i otrzymywał odpowiedź, że trzeba czekać 3 m-ce. W tym czasie jego wzrok w szybkim czasie się pogarszał.

Z uwagi na fakt, że powód opuścił zakład karny, zobowiązano pełnomocnika powoda do wskazania jego miejsca zamieszkania w terminie 7 dni pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchani stron (k.138).

Postanowieniem z dnia 15 września 2021 r. sąd pominął dowód z przesłuchania powoda, albowiem strona powodowa nie uzupełniła braków umożliwiających przeprowadzenie ww. dowodu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. M. w Zakładzie Karnym w C. przebywał w okresie od 6 listopada 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017. W okresie od dnia 6 listopada 2017 r. do dnia 23 listopada 2017 r. na oddziale szpitalnym (...), w celi nr (...), o metrażu 19,78 m, gdzie przebywało 3 osadzonych. W okresie od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia 3 stycznia 2018 r. na oddziale

mieszkalnym (...), w celi nr (...), o metrażu 23,25 m⁽²⁾, gdzie przebywało 7 osadzonych. W okresie od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia (...) marca 2019 r. na oddziale mieszkalnym (...), w celi nr (...), o metrażu 27,02 m⁽²⁾, gdzie przebywało 9 osadzonych. W okresie od dnia 19 marca 2019 r. do dnia 11 czerwca 2019 r. w oddziale mieszkalnym (...), w celi nr (...), o metrażu 8,85 m⁽²⁾, gdzie przebywało 2 osadzonych. W okresie od dnia 11 czerwca 2019 r. do dnia 31 lipca 2019 r. w oddziale mieszkalnym (...), w celi nr (...), o metrażu 14,04 m⁽²⁾, gdzie przebywało 4 osadzonych

bezsporne ponadto dowód: przeglądarka pomieszczeń k. 100, 101 oświadczenie k. 102

Powód podczas pobytu w Zakładzie Karnym w C. miał m.in. dostęp do radia i telewizji, książek znajdujących się w bibliotece, mógł korzystać z usług religijnych, zajęć sportowych, kulturalno-oświatowych. Mógł składać prośby, wnioski, skargi, a także miał możliwość kontaktu z administracją zakładu karnego. Pawilon (...), w okresie w którym przebywał powód, przeznaczony był dla recydywistów, odbywających karę w zakładzie karnym typu półotwartego (cele mieszkalne były otwarte w godzinach 6:00 -21:00).

bezsporne, ponadto dowód oświadczenie k. 102, notatka k. 107

Powód na własną prośbę został skierowany do okulisty w dniu 7 maja 2019 r. Przez specjalistę został przyjęty w dniu 15 lipca 2019 r., w czasie wizyty otrzymał receptę na okulary. W dniu 18 lipca sporządził prośbę do dyrektora jednostki o sfinansowanie zakupu okularów. W dniu 21 lipca 2019 r. sporządzono wniosek o bezpłatne zaopatrzenie w okulary i przekazano receptę do realizacji. Okulary zostały dostarczone do Zakładu Karnego w C. w dniu 20 sierpnia 2019 r. Z uwagi na przetransportowanie w międzyczasie powoda do innej jednostki, w dniu 28 sierpnia 2019 r. przesłano okulary w ślad za B. M. do Zakładu Karnego w S. (...).

dowód: wniosek k. 110, k. 112, pismo k. 113, notatka k. 114

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód ostatecznie dochodził od Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. zadośćuczynienia w kwocie 20 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za utratę zdrowia przejawiającym się znacznym pogorszeniem wzroku w związku z przebywaniem w Zakładzie Karnym w C..

Pozwany Skarb Państwa Zakład Karny w C. wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego. Zakwestionował wszystkie podnoszone przez powoda zarzuty wskazując, iż powód miał zapewnioną opiekę medyczną i zostały dostarczone mu bezpłatnie okulary.

Na gruncie prawa polskiego można uzasadniać żądanie powoda z tytułu zadośćuczynienia regulacją wynikającą z art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i art. 444 k.c., bowiem pozwany zobowiązany jest do zapewnienia powodowi takich warunków bytowych i opieki medycznej, w których godność ludzka i zdrowie nie doznałyby istotnego uszczerbku.

Obecnie brak jest przepisów rangi międzynarodowej, które regulowałyby ściśle kwestię warunków bytowych osób pozbawionych wolności. Zgodzić się należy z pełnomocnikiem powoda, że każde Państwo musi zapewnić osadzonym godziwe warunki odbywania kary pozbawienia wolności. Jest to jeden z podstawowych wymagań demokratycznego państwa prawnego, które znajduje wyraz w normach prawa międzynarodowego. Każda osoba pozbawiona wolności musi być traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka (art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z dnia 19 grudnia 1996r. (Dz. U. 1977r., Nr 38, poz. 167).W związku z powyższym nie budzi wątpliwości, że każda osoba pozbawiona wolności ma prawo być osadzona w zakładzie karnym w godziwych i humanitarnych warunkach, gdzie nie jest naruszona godność ludzka. Warunki takie gwarantuje również Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 40, 41 ust. 4 i art. 47.

Zdaniem powoda, przebywanie w pozwanym zakładzie, pogorszyło jego stan zdrowia i z tego też powodu domagał się zadośćuczynienia. Roszczenie powoda należy zakwalifikować jako roszczenie z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Przesłanką odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych jest bezprawność tj. sprzeczność z przepisami albo zasadami współżycia społecznego. Zaznaczyć jednak należy, że pewne niedogodności są związane z pozbawieniem wolności. W związku z powyższym, z uwagi na zastrzeżenia powoda należy rozważyć czy jego zarzuty stanowią naruszenie w/w norm, czy jednak dolegliwości, z którymi nie będzie związana odpowiedzialność pozwanego.

Dla przyjęcia odpowiedzialności za zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych zgodnie z art. 24 k.c. konieczne jest zaistnienie 3 przesłanek, a więc – oprócz bezprawności działania sprawcy – również dwie inne przesłanki tj.:

1. istnienie dobra osobistego podlegającego ochronie,
2. jego naruszenie lub zagrożenie.

Samo stwierdzenie bezprawności zachowania jest tylko jedną z trzech przesłanek jego odpowiedzialności. Nie może więc samo przez się prowadzić do odpowiedzialności pozwanego. Odpowiedzialność ta powstaje dopiero z chwilą jednoczesnego spełnienia powyższych trzech przesłanek.

Zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania istnienia dobra osobistego podlegającego ochronie oraz faktu jego naruszenia spoczywał na powodzie jako osobie, która z faktów tych wywodzi określone skutki prawne. Powód mógł wykazać powyższe fakty wszelakimi dowodami. W przypadku zaś skutecznego wykazania naruszenia dobra osobistego pozwany mógłby zwolnić się z odpowiedzialności dopiero poprzez wykazanie, iż jego działanie (zaniechanie) nie miało charakteru bezprawnego – tj. było zgodne z wiążącym go prawem (domniemanie bezprawności działania).

Wyjaśniwszy powyżej zasady dowodowe rządzące niniejszym procesem po pierwsze, dojść należy do wniosku, iż powód w sprawie tej nie wykazał aby jego dobro osobiste miałyby zostać naruszone. Powód w swoich wyjaśnieniach wskazywał jedynie, że w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C. w spornym okresie, został pozbawiony opieki medycznej, albowiem nie zapewniono mu opieki okulisty przez okres 17 m-cy, przez co jego wzrok uległ znacznemu pogorszeniu. Powód nie zaoferował jednak jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby jego zarzuty zawarte w pozwie. Podkreślić należy, że powód reprezentowany był przez pełnomocnika zawodowego, któremu określono termin do złożenia wniosków dowodowych. Pomimo powyższego pełnomocnik podtrzymał dowody zgłoszone w pozwie oraz dowód z przesłuchania powoda. Nie wskazał żadnych dowodów. Wprawdzie strona powodowa złożyła wniosek o przesłuchanie powoda w charakterze strony na okoliczność udowodnienia faktu pogarszającego się wzroku, braku dostępu do lekarza oraz okresu oczekiwania na dobór okularów korekcyjnych. Z uwagi na fakt, że nie wskazano miejsca zamieszkania powoda, Sąd został pozbawiony możliwości przeprowadzenia tego dowodu, w związku z czym postanowieniem z dnia 15 września 2021 r. Sąd pominął przedmiotowy dowód. Podkreślić należy, że powód w jakikolwiek sposób nie wykazał, że w trakcie pobytu w zakładzie karnym pogorszył mu się znacznie wzrok i zostało to spowodowane przez warunki panujące w celi oraz z powodu braku opieki medycznej.

W związku z powyższym w ocenie Sądu brak jest podstaw do tego, aby w sposób jednoznaczny stwierdzić, iż pobyt w celach Zakładu Karnego w C. naruszał w jakikolwiek sposób dobra osobiste powoda oraz doprowadził do pogorszenia jego stanu zdrowia. Okoliczności o złych warunkach panujących w celach, które mogłyby mieć wpływ na stan zdrowia powoda, a w których on przebywał nie zostały potwierdzone jakimkolwiek dowodem. Wprawdzie do pozwu dołączono oświadczenie W. Ł., jednakże nie wpływało ono na ocenę powyższych zważeń, albowiem oświadczenie to nie było objęte żadnym wnioskiem dowodowym oraz okoliczności wskazane w oświadczeniu nie dotyczyły stanu zdrowia powoda.

Podkreślić należy, że materiał dowodowy zaproponowany przez pozwanego, który w całości zaprzeczał okolicznościom wywodzonym przez powoda, potwierdzał, iż powód przede wszystkim odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie

Karnym w C., gdzie miał zapewnioną opiekę medyczną. W ocenie Sądu brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, aby doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci jego zdrowia przez pogorszenie stanu jego wzroku.

Analizując uzasadnienie pozwu oraz pism procesowych stwierdzić należy, że poza ogólnikowymi twierdzeniami na temat naruszenia jego dóbr osobistych i argumentacją na rzecz tych twierdzeń, nie powołał żadnych dowodów na fakty mogące stanowić przesłankę do szczegółowych ustaleń w przedmiocie skutków umieszczenia go w przedmiotowych celach, konkretnego wpływu tego osadzenia na jego zdrowie, czy psychikę. Dla oceny, czy doszło do naruszenia cytowanych na wstępie przepisów konieczne jest uwzględnienie wszystkich warunków pobytu skazanego. Dopiero ustalenie, że przeważająca większość elementów składających się na ogół warunków i rygorów pobytu podlega negatywnej kwalifikacji może stanowić ich naruszenie (por. wyrok SA w Gdańsku, sygn. akt I ACa 21/09).

W związku z powyższymi okolicznościami, na które powołał się powód, nie zostały wykazane, a tym samym brak jest podstaw do uznania zasadności pozwu, do stwierdzenia, że naruszono jego jakiegokolwiek dobro osobiste. Powód nie wykazał żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę dochodzonego roszczenia. Wobec powyższego przedmiotowe powództwo zostało oddalone.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c.